

Bodil
IPSEN

Marguerite
VIBY

Løvensen og Rasmussen

Kong Frederik den VII
og Grevinde Danner,
malet af J. V. Gertner.
Maleriet findes paa
Jægerspris.

Og her præsenterer vi
Majestæten og Grev-
inden, saaledes som de
fremstilles i Filmen af
Valdemar Møller og
Bodil Ipsen

A/s NORDISK FILMS KOMPAGNI

præsenterer

BODIL IPSEN og MARGUERITE VIBY

i

»Sørensen og Rasmussen«

Manuskript: FLEMING LYNGE

Efter PALLE ROSENKRANTZ' Hørespil
»Sørensen«

Iscenesættelse: EMANUEL GREGERS

Personerne:

Kongen	Valdemar Møller
Grevinden	Bodil Ipsen
Niels Parsberg, Kammerjunker	Erling Schroeder
Hilleborg, hans Hustru	Blanche Funch
Lise Sørensen, Husjomfru paa »Stensskov«	Marguerite Viby
Joachim Brummerstedt, Kongens Adjudant	Eigil Reimers
Vilhelm Stahlfeldt, Hilleborgs Broder . . .	Pouel Kern
Baronesse Beate von Eckerts	Agnes Rehni
Anders, Kongens Liv-Sadelknægt	Peter Malberg
Lauritz, Kongens Livkusk	Aage Winther Jørgensen
Ole Haurum	Aage Foss
En Bondemand	Kai Holm
En Bondekone	Tekla Boesen
En Bondedreng	Vagn Mauritzen
Ane } Piger hos Parsberg {	Else Marie Hansen
Maren }	Karen Petersen
Baron von Eckerts	Alfred Wilken
Generalmajor Storck	Charles Wilken
Generalmajorinden	Susanne Friis

Musik: KAI NORMANN ANDERSEN

Sangtekster: MOGENS DAM

Orkester: TEDDY PETERSEN

Fotografer:

VALD. CHRISTENSEN og POUL EIBYE

Dekorationer: L. Mathiesen og Chr. Hansen

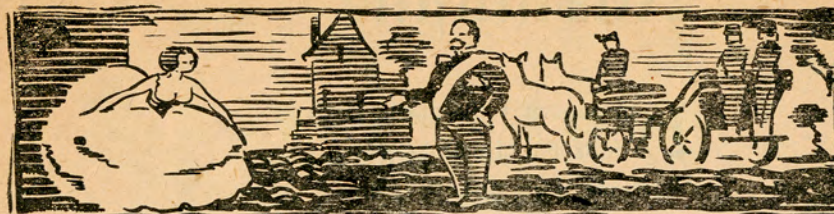
Interiør og Kostumer: Søren og Inger Bjarne

Tone: Henning O. Petersen

Tonesystem: Petersen & Poulsen

Produktion og Udlejning:

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

2 Viser

digtet af Mogens Dam og sat i Musik af Kai Normann Andersen

Rasmusine

Ny og sandfærdig Vise

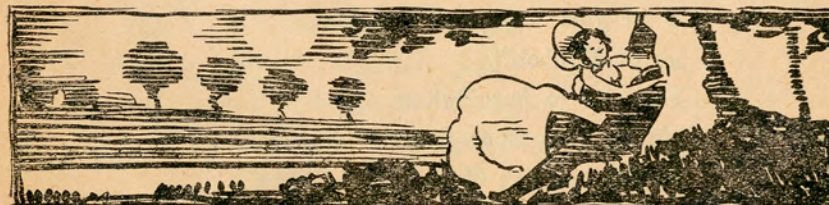
om, hvorledes en simpel Balletteuse forme-
delst en Ildebrand bedaaede en kongelig
højhed og siden blev gjort til Lensgrevinde.

samt

Jens og Sofie

Ny og sørgelig Vise

om en Jomfru og hendes Husar

Vi bringer her Filmens to Viser, udstyret som de
berømmelige Skillingsviser fra forrige Aarhundrede

Rasmusfine

Hofmanden i sin glatte Ham
snor sig blandt de fine,
bukkende uden mindste Skam
Ryggen for Rasmusfine.

Før hun som en simpel Tos paa Pjankes Brædder
pjankede og gif med snart enhver Officer.

Hopsasa! Pinedød!

Det om Rasmusfine lod —
der var her, der var der
alt, hvad der sku' vær'.

Mange Suk, mange Savn
fulgte Rasmusfines Navn,
men hun tog i sin Favn
hele København.

Snedigt i Kærlighedens Net
fanged hun fede Stykker,
snart var det kun en grøn Kadet,
snart dog en Dagbladstrykker.

Tænk — en Nat hun sov paa Kro med en Agenter,
kom hans Kone til og raabte udenfor Dør'n:

Hopsasa! Ildbrand!

Skynd dig, red dig lille Mand!

I en fart rutsched Parr't
ud af Boudoir't.

Der blev jo stor Ballon
Konen uden Spor Pardon
banked den lille Gaae
i sin bare

Men kære Venner, som J ved,
alt kan i Verden hænde —
ofte kan stor Elendighed
sig til Glæde vende.

Bort Agenten flygted — der stod Rasmusfine
ene og forladt — da kom en Højhed forbi.

Hopsasa! Pinedød!

Der blev Rasmusfine rod
som hun stod i sin Særk,
— det var Amors Værk!

Frederik ved første Blik
Amors Pil i Hjertet fik,
thi han fandt stor Behag
ved en vakker . . .

Saadan kan det en Pige gaa,

naar hun forstaar at ægge,
ja, man kan komme højt paa Straa
blot med to Kjonne Lægge.

Nu la'r hun sig trykke af en Kammerherre
og regerer løs, trods folkets Spot, paa sit Slot.

Hopsasa! Christiansborg!

Hele Landet staar i Sorg,
Skamløshed, Overmod
skænder Tronens fod.

Magtbegær, Hovmodsfærd
trives nu i Kronens Skar,
skønt det staar klart Enhver,
at hun er en . . .

Jens og Sofie

Sofie var Jomfru og Jens var
 Husar,
 de var at se ret et nyseligt Par.
 Sies Øjne var saa blaa
 som de Bøvsers, Jens havde paa.
 Sofie — Sofie
 til Kys og Klap hun var parat,
 for hun var en Pige
 tilpas for en Soldat.

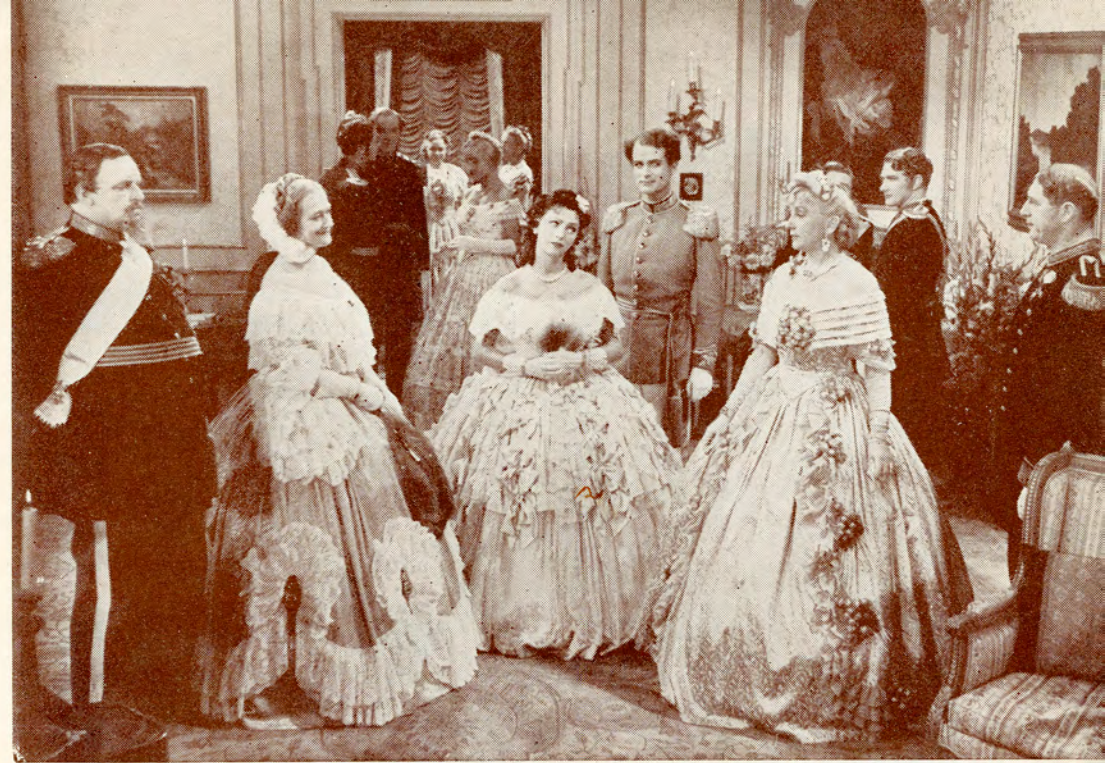
De gik paa Volden at snakke
 om nov't,
 hva' man saad'n snak' om,
 naar man er forlov't,
 Solen stak og Jens var varm,
 om Sofie smak' han sin Arm.
 Sofie — Sofie!
 Slaa ej de skønne Øjne ned,
 min skønne Div skal du bli'e
 i Tugt og Ærbarhed.

Løvet det hvisted og fuglene sang,
 Jens havde Nattegn og fie
 havde Trang
 til at vise straks paa Stand,
 hvordan at hun elsked sit Land.
 Sofie — Sofie
 hun for en Svend i Kongens Klæ'r
 ku' gøre — ja, lige
 omtrent, hvad det sku' vær'!

først henad Morgnen de
 vandrede hjem,
 da var en Hoben der håndt
 mellem dem.
 førend Aaret rinder ud,
 sagde Jens, du vorder min Brud!
 Sofie — Sofie!
 I Evighed du er min eg'n,
 og min skal du bli'e
 med haade Præst og Degn.

Men da Jens til Kasernen
 hjem kom,
 saa blev han stedet for Krigsret
 og Dom,
 thi han havde svegen før
 henved seksten ærbare Moer.
 Sofie — Sofie,
 ret aldrig din Husar du faar,
 først Sødt og saa Svie
 det er din Lod saa haard.

for nu er Jens ikke mere Husar,
 fie er heller ej mer, hvad
 hun var.
 Drengen han har Øjne blaa
 som de Bøvsers, Jens havde paa.
 Sofie — Sofie
 tag dig igjen en Hjertenskjer,
 oh, Pige — oh, Pige
 men ej i Kongens Klæ'er!

De kongelige Herskaber hilser paa Gæsterne i Havesalen paa »Stensskov«

Hans Majestæt Kong Frederik den VII og Grevinde Danner er paa Rejse i Jylland, ledsaget af Kongens Adjudant Kaptajn Joachim Brummerstedt og den trofaste Liv-Sadelknægt Anders. Under et kort Hvil paa Kroen i Avnstrup hører Kongen, at der er en interessant Samling Oldsager paa Herregaarden „Stensskov“, og da han betragter det som det ædleste af alle Studier at udforske Forfædrenes Efterladenskaber, beslutter han at aflægge Besøg paa „Stensskov“, der ejes af den unge Kammerjunker Niels Parsberg. En Bondekarl bliver sendt af Sted med Besked, og Meldingen om Kongens Ankomst vækker stor Forbavselse paa Gaarden.

Men som bekendt var Grevinde Danner ikke yndet i adelige Kredse, og den stolte Fru Hilleborg Parsberg erklærer, at hun hellere vil dø end modtage *Hende* inden for sine Døre! Uden Mandens Vidende faar hun overtalt den fikse og forslagne Husjomfru Lise Sørensen til at agere Herregaardsfrue, saa længe Besøget varer.

Uheldigvis for Niels Parsberg og Frue fatter Majestæten Interesse for en Kæmpehøj paa Gaardens Jorder, og da han absolut vil grave den ud, bliver Besøget af længere Varighed end beregnet.

Lise Sørensen klarer fortræffeligt Rollen som Herregaardsfrue, men Intrigen giver naturligvis Anledning til mange overraskende Forviklinger, navnlig da Fru Hilleborgs Broder, Løjtnant Vilhelm Stahlfeldt, kommer midt under det hele.

Kaptajn Joachim Brummerstedt er en stor Hjerteknuser, og da han ikke har Held med sine Tilnærmelser over for Hilleborg, der maa fungere som Husjomfru, forsøger han at erobre den formentlige Frue. Han kommer derved i Konflikt med Løjtnant Stahlfeldt, der oprigtigt elsker Lise Sørensen. Stahlfeldt er nødt til at røbe Sagens virkelige Sammenhæng, og Adjudanten lover Lise ikke at sige noget til Kongen — paa visse Betingelser — — —

Efter Kongens Ønske bliver der inviteret Gæster til Middagen, og takket være Lises enestaaende Evner som Værtinde bliver det en yderst vellykket Kongemiddag — og samtidig en velfortjent Ydmygelse for Egnens snerpede Adelsdamer.

Baade Kongen og Grevinden trækker sig tilbage, yderst tilfredse med den herlige Aften. Adjudanten er imidlertid misfornøjet med, at han ikke høster Lønnen for sin Tavshed, og han gaar til Grevinden og fortæller hende om den Komædie, der har været spillet paa Gaarden. Grevinden føler sig meget krænket og lader straks sin Vrede gaa ud over de skyldige.

Det er en meget alvorlig Sag for Niels Parsberg og Fru Hilleborg, hvis Majestæten faar at vide, at han har været holdt for Nar, og de frygter for det Uvej, der vil bryde løs. Kongen er ikke blid, naar det drejer sig om Fornærmelser mod hans kære Louise. Det er dog en stor Trøst for Niels Parsberg, at Aftenens usædvanlige Begivenheder har vakt Hilleborg til Eftertanke, saa at det omsider er kommet til den rigtige Forstaaelse mellem dem.

Lise Sørensen er meget bedrøvet over, at hendes ufrivillige Ophøjelse til Herregaardsfrue har vakt Grevindens Vrede og muligvis kan faa slemme Følger for Herskabet. Og den brave Pige har ogsaa Sorg paa anden Vis. Vilhelm Stahlfeldt har friet til hende, men det ser ud til, at de ikke kan blive gift, fordi han er over hendes Stand.

Men heldigvis har hendes frimodige Væsen vundet Grevindens Hjerter, og umiddelbart før Kongen og hans Gemalinde drager bort fra „Stenskov“ klares alle Vanskeligheder, saaledes at det kun er lykkelige og glade Mennesker, der vinker Farvel til de kongelige Herskaber.

